

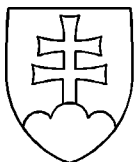
## PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie apríl 2014

III. senát

### Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 547/2013
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. februára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označeného práva postupom a rozhodnutím Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie.</p> <p>Porušenie svojich práv videla sťažovateľka v tom, že rozhodcovský súd nesprávne vykladal aplikovanú právnu normu, nezákonne jej nepriznal trovy konania a rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím sa v konečnom dôsledku dopustil porušenia zásady zákazu denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti).</p> <p>Ústavný súd zistil, že rozhodcovský súd v právnej veci navrhovateľa, proti sťažovateľke ako odporkyni v rozhodcovskom konaní o zaplatenie 3 071,40 € rozhodol tak, že rozhodcovské konanie zastavil.</p> <p>O náhrade trov konania následne rozhodol samostatným uznesením tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodcovský súd nemá právomoc rozhodnúť vo veci, a tento dôvod považoval v zmysle § 150 ods. 1 a 2 OSP za dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie trov konania sťažovateľke.</p> <p>Právny zástupca sťažovateľky žiadal celkovú náhradu trov konania v sume 1 846,60 € za 6 úkonov právnej služby po 300,42 € (príprava a prevzatie veci, žalobná odpoveď a 4 x vyjadrenie k podaniu žalobcu) a 3 x režijný paušál po 7,23 € a 2 x po 7,41 € a 1 x 7,63 €.</p>
ratio decidendi	<p>Aj keď rozhodcovským konaním sa poskytuje právna ochrana ohrozeným alebo porušeným právam pred nesúdnym orgánom, na ktorý účastníci (zmluvné strany) dobrovoľne preniesli právomoc všeobecného (občianskoprávneho alebo obchodného) súdu, a štát umožnil takúto delegáciu súdnej moci zo súdu na nesúdný orgán zložený v podstate zo súkromných osôb – rozhodcov, takouto možnosťou sa nemôže zbaviť svojho pozitívneho záväzku zabezpečiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Práve osobitný zákon o rozhodcovskom konaní vytvoril právnu prípustnosť kontroly súdnej moci nad rozhodcovskými rozsudkami (ale i ostatnými rozhodnutiami všeobecnými súdmi) v taxatívne vymedzených prípadoch. Ak však po skončení jednoinštančného konania pred rozhodcovským súdom nie je žiadna účinná možnosť nápravy prostredníctvom všeobecných súdov, je namieste, aby do tohto procesu aktívne zasiahol aj ústavný súd.</p> <p>Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti zistil, že právomoc všeobecných súdov na preskúmanie rozhodcovského rozhodnutia v tomto prípade</p>



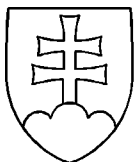
# ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

	<p>bola podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní vylúčená.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu rozhodcovský súd rozhodol nezákonne nielen z podstatného dôvodu, že na prípad aplikoval § 150 ods. 1 a 2 OSP, ale tiež preto, že od začiatku konal s účastníkmi rozhodcovského konania, a dôvodom zastavenia konania a nepriznania trov sťažovateľke, proti ktorej bolo konanie vedené, bolo iba konštatovanie, že nemá na rozhodnutie v tejto veci právomoc.</p> <p>Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie rozhodcovského súdu a zistil, že jeho rozhodnutie týkajúce sa nepriznania náhrady trov konania je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania obsiahnutou v čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Rozhodcovský súd v predmetnej veci o trovách konania rozhodol vo vzťahu k sťažovateľke celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, aby mal jeho výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytoval rozumné vysvetlenie, prečo sťažovateľke neboli priznané žiadne trovy konania, aj keď vedel, že sťažovateľka mala právneho zástupcu, ktorý si trovy konania postupne aj uplatňoval, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (a primerane to platí pri splnení zákonných predpokladov aj vo vzťahu k rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov) preto ústavný súd vyslovil, že postupom a rozhodnutím rozhodcovského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Ústavný súd však finančné zadosťučinenie sťažovateľke nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky sa v tomto konaní náprava dosiahne najmä zrušením napadnutého rozhodnutia rozhodcovského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Rozhodnutie Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke finančné zadosťučinenie nepriznáva.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</b>	Ústavný súd SR: III. ÚS 162/2011, III. ÚS 95/2010, III. ÚS 162/2011, III. ÚS 335/2010, II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 147/08, III. ÚS 166/09

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 2/2014</b>
<b>sudca spravodajca</b>	Rudolf Tkáčik
<b>druh konania</b>	<b>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</b>
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	<b>nález – vyhovené</b>
<b>dátum rozhodnutia</b>	25. marca 2014
<b>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</b>	<b>čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky</b> <b>čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky</b> <b>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</b>
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu vo vykonávacom konaní.</p> <p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako otec maloletej bol účastníkom konania o nariadenie predbežného opatrenia v súvislosti s prebiehajúcim konaním vo veci starostlivosti o maloleté dieťa, ktoré začalo na návrh matky, ktorá žiadala zveriť maloletú do osobnej starostlivosti.</p> <p>Okresný súd vydal predbežné opatrenie, ktorým zveril maloletú do osobnej starostlivosti matky a zaviazal sťažovateľa prispievať na výživu maloletej. Proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.</p> <p>Okresný súd uznesením vydaným v napadnutom konaní nariadil výkon rozhodnutia</p>

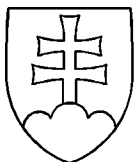


# ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

	<p>– odňatie maloletého dieťaťa otcovi a jeho odovzdanie do starostlivosti matky, pričom sťažovateľ tvrdí, že pri realizácii výkonu tohto rozhodnutia došlo k hrubému porušeniu jeho práv.</p> <p>Sťažovateľ, ktorý je nepočujúci, namietal, že pri výkone rozhodnutia nebol prítomný tlmočník do posunkovej reči napriek tomu, že okresný súd má od roku 2009 vedomosť o jeho sluchovom postihnutí a vo všetkých konaniach vystupuje tlmočník z posunkovej reči, ktorý sa pravidelne zúčastňuje všetkých súdnych pojednávaní, keďže otec maloletej – sťažovateľ i matka maloletej sú nepočujúci. Takýmto postupom a konaním okresného súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv sťažovateľa.</p>
<b>ratio decidendi</b>	<p>Základnou a najzávažnejšou námietkou sťažovateľa bolo jeho tvrdenie, že pri výkone rozhodnutia v napadnutom konaní nebol prítomný tlmočník z posunkovej reči, a to aj napriek tomu, že okresný súd mal vedomosť o tom, že sťažovateľ je sluchovo postihnutý a v prebiehajúcich konaniach pred okresným súdom sa zúčastňuje tlmočník posunkovej reči, ktorý tlmočí obsah právnych úkonov sťažovateľovi ako účastníkovi konania a spolupôsobí pri komunikácii sťažovateľa s okresným súdom.</p> <p>Z namietaného pochybenia okresného súdu sťažovateľ odvodzoval porušenie svojich označených práv v napadnutom konaní. Okresný súd vo svojom vyjadrení doručenom potvrdil pravdivosť tvrdenia sťažovateľa, že pri výkone rozhodnutia nebol prítomný tlmočník posunkovej reči.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na závažnosť predmetu vykonávacieho konania (odobratie a odovzdanie dieťaťa), osobu sťažovateľa, ktorý je sluchovo postihnutý – nepočujúci, a skutočnosť, že v prebiehajúcich konaniach pred okresným súdom bol prirátaný tlmočník posunkovej reči, ústavný súd nemal pochybnosť o potrebe prirátania tlmočníka aj na účely vykonávacieho konania, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ pri výkone právoplatného rozhodnutia okresného súdu vyjadril posunkom súhlas s tým, že vie čítať a písať.</p> <p>V okolnostiach prípadu okresný súd pri realizovaní výkonu rozhodnutia nezohľadnil špecifiká tohto úkonu, počas ktorého komunikácia prebieha v prevažnej časti ústne (najmä čo sa týka možnosti obrany účastníka konania, proti ktorému úkon smeruje), a skutočnosť známou z jeho rozhodovacej činnosti, a to potrebu prirátania tlmočníka posunkovej reči pri komunikácii so sťažovateľom, čím porušil povinnosť zabezpečiť možnosť na uplatnenie práv sťažovateľa v zmysle § 18 OSP.</p> <p>Z okolností danej veci tiež vyplýva, že okresný súd nevenoval dostatočnú pozornosť samotnej príprave tohto špecifického spôsobu výkonu rozhodnutia. Podľa § 272 ods. 3 OSP pred nariadením výkonu rozhodnutia súd písomne vyzve povinného, ktorý sa odmieta podrobiť rozhodnutiu, aby sa rozhodnutiu podrobil.</p> <p>V tejto výzve upozorní tiež na následky neplnenia povinností ustanovených v rozhodnutí. Ak sa javí, že účel výzvy možno lepšie dosiahnuť pojednávaním, sudca je oprávnený nariadiť pojednávanie a môže naň predvolať povinného, oprávneného, maloleté dieťa, zástupcu príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately alebo zástupcu príslušného orgánu obce.</p> <p>Ústavný súd zastáva názor, že v takomto prípade sa javí nanajvýš účelné, aby súd využil oprávnenie nariadiť pojednávanie v zmysle citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Na základe uvedeného a všetkých zistených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na tlmočníka v zmysle čl. 47 ods. 4 ústavy a zároveň aj k porušeniu jeho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.</p> <p>Sťažovateľ ako účastník konania mal nepochybne sťažené postavenie v rámci možnosti komunikácie so súdom, keďže zo skutkových okolností prípadu je nepochybné, že vzhľadom na jeho sluchové postihnutie a zníženú komunikačnú schopnosť nemohol efektívne reagovať, a tým uplatniť svoje práva, ak navyše išlo o emočne vypätú situáciu.</p> <p>Porušenie procesných práv vyplývajúcich z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a čl. 47 ods. 4 ústavy znamená v danom prípade porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy „iným zásahom“ v zmysle § 49 zákona o ústavnom súde, jeho základného práva na rovnosť účastníkov</p>



# ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

	<p>konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a na tľmočníka podľa čl. 47 ods. 4 ústavy. V konečnom dôsledku však došlo aj k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Nepostačuje samotné konštatovanie porušenia označených práv sťažovateľa, preto je na mieste priznať finančné zadosťučinenie. Vzhľadom na všetky už uvedené okolnosti daného prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 4 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na tľmočníka podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov</b>	***

## Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	III. ÚS 524/2013
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. februára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom krajského súdu v odvolacom konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré začalo v roku 2013.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Predmetom sporu je konanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Uvedené v plnej miere platí aj pri rozhodovaní týchto vecí v rámci odvolacieho konania. Pokiaľ ide o skutkovú stránku, ústavný súd uznáva argumentáciu krajského súdu o vyššej miere zložitosti prípadu, objektívne zapríčinennej rozsiahlosťou dokazovania skutkového stavu relevantného pre rozhodnutie (ustálenie okruhu vecí, ktoré podliehajú vyporiadaniu, ich ceny, ako aj skutočností odôvodňujúcich ich prikázanie do výlučného vlastníctva niektorého z účastníkov), ako aj z neho vyplývajúcou nevyhnutnosťou doplniť znalecké dokazovanie v rámci odvolacieho konania.</p> <p>2. Pri hodnotení priebehu konania ústavný súd podľa tohto kritéria konštatuje, že z dôvodov na strane sťažovateľa bolo na základe návrhu na poskytnutie lehoty pre účely uzavretia mimosúdnej dohody o riešení sporu odročené pojednávanie konané 12. mája 2011. Obdobne z dôvodov na strane sťažovateľa, konkrétne pre kolíziu pojednávania právnej zástupkyne sťažovateľa, bolo odročené na termín 5. september 2013 aj pojednávanie pôvodne nariadené na 27. jún 2013 a následne pojednávanie vykonané 5. septembra 2013 bolo odročené na 19. september 2013 opätovne z dôvodu návrhu účastníkov konania na poskytnutie možnosti uzavretia mimosúdnej dohody o vyriešení sporu (teda za súhlasu sťažovateľa).</p> <p>3. Ústavný súd zároveň nezistil dlhšie obdobia nečinnosti krajského súdu v čase, v ktorom mal spis vo svojej dispozícii, a procesné úkony boli krajským súdom vykonávané v zásade priebežne. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom len v dôsledku nekoncentrovanej neefektívnej činnosti krajského súdu spôsobenej vydaním rozsudku z 29. septembra 2011, v ktorom krajský súd bez vykonania dokazovania predpokladaného zákonom vyvodil nové skutkové zistenia, čím konanie predchádzajúce vydaniu svojho rozsudku zaťažil procesnou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.</p> <p>Odvolacie konanie proti rozsudku okresného súdu trvá od prvého predloženia veci krajskému súdu už viac ako 3 roky a vec nie je ani dosiaľ právoplatne skončená. Súčasne ústavný súd zobral na zreteľ aj skutočnosť, že konanie o návrhu sťažovateľa na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov začalo na okresnom súde ešte 5. marca 1992 a do dňa vydania tohto nálezu nie je právoplatne skončené, pričom krajský súd už v sťažovateľovej veci rozhodoval niekoľkokrát, z toho v merite veci uznesením z 22. novembra 2007, ktorým skorší rozsudok okresného súdu z 21. februára 2007 zrušil.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že uákladné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom krajského súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 700 €</p>
použité odkazy na relevantnú	***

judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
---	--

spisová značka	III. ÚS 555/2013
sudca spravodajca	Eubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. marca 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označeného práva postupom okresného súdu v dedičskom konaní po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 232/09-30 z 11. novembra 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd sa podrobnejšie nezaoberal hodnotením danej veci podľa zaužívaných troch kritérií, pretože tak urobil už v náleze č. k. I. ÚS 232/09-30 z 11. novembra 2009, ktorým vyslovil, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v dedičskom konaní porušené bolo, a okresnému súdu prikázal konať v tomto konaní bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Ústavný súd poukazuje na to, že už len trvanie napadnutého konania – viac ako 28 rokov – je samo osebe celkom jednoznačne neprímerané a ako celok ho možno považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Takáto zdĺhavosť konania totiž predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate.</p> <p>Pri hodnotení postupu okresného súdu v danej veci preto ústavný súd prihliadol najmä na skutočnosť, že napriek tomu, že už raz prikázal okresnému súdu v danej veci konať, okresný súd neorganizoval svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň fyzická osoba obrátila o rozhodnutie. Vec sa stále nachádza na okresnom súde, a to bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 232/09-30 z 11. novembra 2009 porušené bolo.</p> <p><u>Sťažovateľke priznáva finančné zadostiučinenie v sume 5 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 232/09, I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07

spisová značka	III. ÚS 554/2013
sudca spravodajca	Eubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. februára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, ktoré začalo v roku 2006.
ratio decidendi	1. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie okresného súdu o zaplatenie žalovanej sumy 5 228 Sk istiny s prísl. za poskytovanie právnych služieb. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú

	<p>právnú úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Navrhovateľ sa v konaní domáha zaplataenia peňažnej pohľadávky z titulu poskytnutých právnych služieb. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, pričom k tejto problematike existuje rozsiahla a v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov. Ústavný súd preto nepovažuje prerokúvanú vec za právne zložitú. Obsah súdneho spisu nesignalizuje ani faktickú zložitnosť predmetnej veci, preto ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria, ktorým je správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svojim správaním výrazne prispela k predĺženiu trvania konania. Celkovo ospravedlnil konateľ sťažovateľky svoju neúčast' na pojednávaniach štyrikrát pre práceneschopnosť.</p> <p>Ústavný súd ďalej konštatuje, že zásielky adresované sťažovateľke boli vo väčšine prípadov neúspešne doručované pre nepreberanie poštových zásielok konateľom sťažovateľky a fikcia doručenia spravidla nastala až ich uložením na pošte, čo tiež prispelo k predĺženiu celkovej doby konania vo veci.</p> <p>3. Ústavný súd nemohol prehliadnuť skutočnosť, že uvedené konanie trvá už viac ako 7 rokov a je poznamenané aj čiastočnou nečinnosťou okresného súdu a jeho neefektívnou činnosťou.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľke nepriznáva finančné zadosťučinenie.</u></p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 567/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>4. marca 20147</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky  čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určení vlastníckeho práva, ktoré začalo v roku 2008.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na určenie vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu. V praxi všeobecných súdov je takýto spor považovaný za vec, v ktorej existuje nielen stabilná právna úprava, ale aj dostatok judikatúry. Ústavný súd dospel k záveru, že skutková a právna zložitnosť veci nemohla mať v posudzovanom prípade vplyv na vznik zbytočných prieťahov v konaní, najmä ak tieto prieťahy boli spôsobené nečinnosťou súdu, ktorý okrem jednoduchých technických úkonov konania k vlastnému meritórnemu prejednávaniu veci pristúpil až s odstupom viac ako päť rokov od podania návrhu.</p> <p>2. V rámci hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria nezistil ústavný súd také skutočnosti, ktoré by signalizovali podiel sťažovateľky ako jej účastníčky na predĺžení konania narušením jeho plynulosti a uvedenú skutočnosť napokon nenamietal ani okresný súd.</p> <p>3. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli rozsiahle obdobia nečinnosti, v ktorých okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka. Rozsiahle obdobie pasivity kvantifikovateľné nečinnosťou v</p>

	<p>rozsahu približne troch rokov a ôsmich mesiacov zaznamenal ústavný súd hneď v počiatočnom štádiu konania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že relevantným faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup okresného súdu a zbytočné prieťahy, ktorých sa dopustil v dôsledku označených období nečinnosti v celkovom rozsahu viac ako piatich rokov. nS ohľadom na všetky už uvedené závery nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (takmer šesť rokov) považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľky zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u>  <u>Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</b>	***

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 544/2013</b>
<b>sudca spravodajca</b>	Lubomír Dobřík
<b>druh konania</b>	<b>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</b>
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	<b>nález – vyhovené</b>
<b>dátum rozhodnutia</b>	19. februára 2014
<b>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</b>	<b>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</b> <b>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</b>
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré začalo v roku 2000.
<b>ratio decidendi</b>	<p>1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že spory o zaplatenie 13 600,02 € z titulu bezdôvodného obohatenia tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Ústavný súd nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľky.</p> <p>Za prieťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznaša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Okresný súd vykonal síce množstvo jednoduchých procesných úkonov, ako to vyplýva z predloženého prehľadu, nariadil viac pojednávaní (účastníci veľakrát požiadali o odročenie pojednávania) a ústavný súd nezistil väčšie obdobia jeho úplnej nečinnosti, ale napriek tomu ústavný súd poukazuje na to, že postup okresného súdu v napadnutom konaní bol neefektívny.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u>  <u>Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</b>	***



spisová značka	III. ÚS 438/2013
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. marca 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, ktoré začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v občianskoprávnej veci o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva. Rozhodovanie všeobecných súdov o takýchto návrhoch síce patrí do ich bežnej rozhodovacej činnosti, avšak samotné posudzovanie právnych otázok nadobudnutia vlastníctva k stavbe spracovaním nemožno v rámci rozhodovacej činnosti všeobecných súdov považovať za frekventované.</p> <p>Spor sa zároveň vyznačoval istou mierou zložitosti spočívajúcou v dokazovaní rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré sa udiali v dávnejšej minulosti a boli nevyhnutné pre ustálenie výsledkov znaleckého dokazovania, ako aj v počte účastníkov konania, z ktorých mnohí majú miesto bydliska v Českej republike, čo postup okresného súdu sťažovalo v dôsledku opakovanej potreby realizácie procesných úkonov prostredníctvom dožiadaných súdnych orgánov cudzieho štátu, a to aj pokiaľ išlo o také jednoduché úkony, medzi ktoré patrí doručovanie súdnych písomností.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil, že by správanie sťažovateľky podstatnejšie ovplyvnilo priebeh súdneho konania v negatívnom smere tak, aby ho bolo možné považovať za príčinu jeho doterajšej dĺžky.</p> <p>3. Podľa názoru ústavného súdu predĺženie súdneho konania v začiatočnom štádiu konania ovplyvnila aj činnosť okresného súdu súvisiaca s ustálením okruhu pasívne legitimovaných osôb, ktorá bola v podstate dôvodom vedenia žaloby v registri tzv. neúplných podaní (Nc) tak neúmernú dobu.</p> <p>Práve preto bolo nariadené prvé pojednávanie až na marec 2005. Pokiaľ pri svojom konaní okresný súd nevyvodil procesnú zodpovednosť navrhovateľov (resp. ich právneho zástupcu) za obsah návrhu a nesplnenie všetkých procesných podmienok nevyhnutných na jeho prerokovanie a aj táto okolnosť z hľadiska namietaného porušenia označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zapríčinila neúmernú dĺžku konania (ako je to v tomto prípade), potom za zbytočné priesťahy vzniknuté touto neefektívnou činnosťou nemôže niesť zodpovednosť tento účastník konania, ale v celom rozsahu ju musí znášať okresný súd.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 574/2013
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	19. februára 2014

<b>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</b>	<b>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</b>
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľa namietali porušenie označeného práva postupom okresného súdu v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré začalo v roku 2003.
<b>ratio decidendi</b>	<p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' veci, ústavný súd zobral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Predmetom konania je návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Podľa názoru ústavného súdu nemožno napadnuté konanie hodnotiť ako skutkovo zložitú, a to ani z dôvodu, že sa sťažovateľ v 1. rade domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva len k časti pozemku alebo že vo veci bolo nariadené aj znalecké dokazovanie. Preto dĺžka namietaného konania v zásade nemohla byť závislá od zložitosti veci.</p> <p>2. Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľov bral do úvahy, že ako účastníci konania majú nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobili. Ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Zhrňujúc ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu vo veci sťažovateľov zistil nedostatky, ktoré vo svojom súhrne dosahujú ústavnú relevanciu. Nečinnosťou okresného súdu v určitých obdobiach, ako aj jeho neefektívnou činnosťou sa okresný súd podieľal na predĺžení posudzovaného konania v rozsahu približne troch rokov.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u>  <u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prietáhov.</u>  <u>Sťažovateľom priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 1 500 €.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</b>	***

<b>spisová značka</b>	<b>III. ÚS 22/2014</b>
<b>sudca spravodajca</b>	Ján Auxt
<b>druh konania</b>	<b>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</b>
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	<b>nález – vyhovené</b>
<b>dátum rozhodnutia</b>	18. marca 2014
<b>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</b>	<b>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</b>
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom okresného súdu v konaní o o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré začalo v roku 2008.
<b>ratio decidendi</b>	<p>1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že spory o vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúce z občianskoprávných, resp. obchodnoprávných vzťahov tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne a ani skutkovo zložitú.</p> <p>Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti síce uviedol, že zo skutkového hľadiska ide o zložitejší spor, s čím sa ústavný súd plne stotožňuje, pretože vo veci muselo byť nariadené aj znalecké dokazovanie a vypočutých viacero svedkov v rámci tohto konania a tiež okresný súd sa oboznamoval aj s vykonanými dôkazmi zo súvisiaceho trestného konania, ale doterajší priebeh konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>Keďže singulárna sukcesia (na rozdiel od univerzálnej sukcesie) nevyvoláva automaticky aj procesno-právne nástupníctvo (sukcesiu), musel konajúci okresný súd uplatňovanú zmenu svojím uznesením pripustiť.</p> <p>2. K dĺžke posudzovaného konania prispeli aj niektoré okolnosti na strane sťažovateľa, ktorý ešte ako konateľ pôvodného žalobcu požiadal viackrát o odročenie</p>

	<p>viacerých pojednávanií.</p> <p>3. Predmetné konanie trvá už viac ako 13 rokov, čo sa v podmienkach právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) v ústavnej rovine javí už ako odmietnutie spravodlivosti účastníkov konania. Samotná zistená dĺžka konania je v posudzovaných okolnostiach prípadu dôkazom postupu okresného súdu porušujúceho základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

**Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková**

**Upozornenie:**

*Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.*